

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **Westpoint Smichov Centre a.s.**, IČ 01934465, se sídlem V Jámě 699/1, Praha 1, zastoupen Mgr. Michalem Klusákem, advokátem se sídlem V Jámě 699/1, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, za účasti zúčastněné osoby Košíře office park a. s., se sídlem Tábořská 619, Praha 4, zastoupené JUDr. Filipem Hruškou, advokátem se sídlem Tábořská 619, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. S-MHMP 130083/2015/STR, č. j. MHMP 1879954/2015,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odbor stavební a infrastruktury (dále jen „stavební úřad“) ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. OSI. Koš. p. 779-46031/2014-Če-R. Tímto rozhodnutím stavební úřad vydal k žádosti osoby zúčastněné na řízení, Košíře office park a.s. (dále jen „stavebník“), stavební povolení

na stavbu „Polyfunkční dům Košíře“ při ul. Plzeňská a Vrchlického v k. ú. Košíře, Praha 5, na pozemcích parc. č. 779, 781/14, 2021/10 v k. ú. Košíře.

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.

Na předmětnou stavbu bylo vydáno dne 31. 8. 2010 územní rozhodnutí, č. j. OUR.Koš.p.779-5381/10-Za-UR, které bylo v rámci odvolacího řízení potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2014, sp. zn. S-MHMP 1392054/2013/SUP/Če. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce, který je vlastníkem sousedního pozemku, k němuž se váže stavební záměr „Novostavba multifunkčního objektu Hellboy“, žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 25. 5. 2018, č. j. 10 A 93/2014 – 84.

Stavební řízení v dané věci bylo zahájeno dne 18. 5. 2012 na základě žádosti stavebníka.

K žádosti stavebník mj. připojil souhlasné stanovisko odboru dopravy Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „MHMP“) ze dne 28. 2. 2012, a to za podmínek: při realizaci je nutno zachovat přístup k objektu České pošty, v objektu bude zajištěno 79 garážových stání, min. 4 týdny před zprovozněním požádá investor o stanovení užití dopravního značení příslušný správní orgán a v případě omezení provozu na ul. Vrchlického zhotovitel požádá minimálně 4 týdny před zahájením výstavby odbor dopravy MHMP o vydání rozhodnutí na zvláštní užívání komunikace.

V průběhu stavebního řízení stavebník také předložil rozhodnutí odboru dopravních agend MHMP ze dne 6. 8. 2014, sp. zn. S-MHMP 1006051/2014, č. j. MHMP-1133084/2014/ODA-04/Jv (dále jen „rozhodnutí ze dne 6. 8. 2014“) o povolení připojení stavby na komunikaci Vrchlického. V rozhodnutí byly stanoveny dvě podmínky: 1) připojení bude provedeno v souladu s projektovou dokumentací a 2) je nutno splnit podmínky správců inženýrských sítí z hlediska ochrany těchto sítí a správce komunikace z hlediska ochrany této komunikace. V odůvodnění bylo dále uvedeno, že rozhodnutí o připojení bylo vydáno se souhlasem Policie ČR a po zjištění, že povolená úprava v dopravní situaci je z veřejného zájmu únosná.

Po podání žádosti o vydání stavebního povolení bylo v přezkumném řízení Ministerstvem pro místní rozvoj zrušeno rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým bylo potvrzeno územní rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Stavební úřad proto postupoval dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu a stavební řízení přerušil pro předběžnou otázku na nezbytně nutnou dobu. Po opětovném potvrzení územního rozhodnutí odvolacím správním orgánem stavební úřad pokračoval ve stavebním řízení (viz oznámení ze dne 18. 8. 2014).

Dne 13. 11. 2014 stavební úřad vydal shora označené stavební povolení, kdy do podmínek stavebního povolení mj. zahrnul též všechny čtyři podmínky uvedené v závazném stanovisku odboru dopravy MHMP ze dne 28. 2. 2012. V odůvodnění tohoto rozhodnutí stavební úřad posoudil soulad stavby s podmínkami rozhodnutí o umístění stavby a soulad stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu stanovenými vyhláškou č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška OTPP“), a vyhláškou č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb. Dále se zabýval vymezením okruhu účastníků stavebního řízení podle § 109 zákona č. 183/2006 Sb., stavební

zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), uvedl všechny stavebníkem doložené doklady a na str. 9 až 11 stavebního povolení odůvodnil zamítnutí námitek uplatněných žalobcem. K námitce žalobce ve věci umístění vjezdu do podzemní garáže uvedl, že odpovídá podmínce č. 7 územního rozhodnutí, podle kterého bude vjezd do domu z ulice Vrchlického proti pozemku parc. č. 814. Dodal, že stavebník předložil rozhodnutí o připojení vydané odborem dopravních agend MHMP ze dne 6. 8. 2014, jehož součástí je situace povoleného vjezdu. Protože přitom tentýž dotčený orgán vydal povolení vjezdu pro objekt Hellboy, neshledal stavební úřad důvod, proč by tato rozhodnutí hodnotil nebo zpochybňoval.

Proti vydanému stavebnímu povolání brojil žalobce odvoláním.

V průběhu odvolacího řízení předložil žalovaný Ministerstvu dopravy žádost o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska odboru dopravních agend MHMP ze dne 28. 2. 2012 z důvodu namítané nezákonnosti. Ministerstvo konstatovalo, že MHMP vydal závazné stanovisko v mezích své věcné a místní příslušnosti. Uvedl, že podle § 96 odst. 2 správního řádu se soulad závazného stanoviska s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností panujících v době jeho vydání. Proto namítaná změna napojení stavby nemohla být MHMP posuzována, neboť v době vydání závazného stanoviska neexistovala.

Ministerstvo životního prostředí v přezkumném řízení dne 2. 4. 2015 zrušilo závazné stanovisko odboru ochrany prostředí MHMP, neboť v daném závazném stanovisku se povolovalo umístění malého zdroje znečištění (stavebních prací) a tato závazná stanoviska vydává obecní úřad obce s rozšířenou působností. V reakci na toto rozhodnutí stavebník následně doložil nové závazné stanovisko, které vydal odbor ochrany životního prostředí Úřadu městské části Praha 5 dne 4. 5. 2015, č. j. MC05 23238/2015/OŽP/iva. V tomto závazném stanovisku úřad souhlasil s činnostmi spojenými s realizací stavby za splnění stanovených podmínek.

Opatřením ze dne 10. 6. 2015, č. j. MHMP 1048060/2015, žalovaný oznámil účastníkům řízení, že byly do správního spisu doplněny nové doklady a prohlásil, že účastníci řízení se mohou s doplněním spisu seznámit a k jeho obsahu se vyjádřit ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení.

K doplněným dokladům se vyjádřil žalobce, který nesouhlasil s tím, aby v odvolacím řízení byl proveden důkaz citovaným závazným stanoviskem ze dne 4. 5. 2015.

Žalovaný proto požádal nadřízený orgán, tj. odbor ochrany prostředí MHMP, o potvrzení nebo změnu předmětného závazného stanoviska dle § 149 správního řádu. Odborem ochrany prostředí MHMP bylo dne 11. 8. 2015 pod č. j. MHMP 1325806/2015 OCP-V-400/Čř závazné stanovisko potvrzeno.

Opatřením ze dne 31. 8. 2015, č. j. MHMP 1544224/2015, žalovaný oznámil účastníkům řízení, že byl do spisu zařazen nový dokument, a prohlásil, že účastníci řízení se mohou s doplněním spisu seznámit a k jeho obsahu se vyjádřit ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Ve stanovené lhůtě se již k doplněnému podkladu žádný z účastníků nevyjádřil.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný žádnou z námitek žalobce neshledal důvodnou.

Žalovaný odmítl, že po zrušení rozhodnutí o odvolání ve věci územního rozhodnutí měl žádost o stavební povolení zamítnout podle § 51 odst. 3 správního řádu z důvodu zjištění skutečnosti, která znemožňuje žádosti vyhovět, a to z důvodu neexistence pravomocného územního rozhodnutí. V daném případě totiž bylo v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí o odvolání, nikoliv samotné územní rozhodnutí. Stavební úřad tedy postupoval v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu a se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení dle § 6 správního řádu a řízení na nezbytně nutnou dobu přerušil.

Žalovaný odmítl, že by v podmínkách pro provedení stavby musela být řešena koordinace se stavbami jiných vlastníků. Pokud jsou v území navrhovány stavební záměry, které se vzájemně ovlivňují a které je třeba koordinovat, pak je toto zkoumáno v územním řízení v souladu s § 90 písm. e) stavebního zákona. Žalovaný podotkl, že o vydání územního rozhodnutí na stavbu „Novostavba multifunkčního objektu Hellboy“ na sousedním pozemku č. parc. 775 v k. ú. Košíře požádala společnost Six & Others s.r.o., tehdy zastoupená společností Akcent spol. s.r.o., dne 24. 9. 2010, tedy až po vydání územního rozhodnutí na stavbu „Polyfunkční dům Košíře“. Stavební úřad tedy v době vydání územního rozhodnutí na stavbu „Polyfunkční dům Košíře“ neměl žádné relevantní podklady, z nichž by vyplýval konkrétní stavební záměr tehdejšího vlastníka pozemku č. parc. 775, takže do podmínek pro umístění stavby „Polyfunkční dům Košíře“ nebyla a ani nemohla být stanovena žádná koordinační podmínka se stavbou na pozemku č. parc. 775, který je nyní ve vlastnictví žalobce. Ve věci územního rozhodnutí pro daný záměr na pozemku žalobce pak odvolací správní orgán rozhodnutím o odvolání ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. S-MHMP 949420/2011/SUP/Ka, č.j. MHMP 1090715/2014, územní rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Navíc žalovaný připomněl, že ve stavebním řízení nelze podle § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet k námitkám, které byly či mohly být uplatněny v územním řízení. Žalovaný též dodal, že z předmětné námítky není zřejmé, v jakém ohledu či rozsahu má nyní povolovaná stavba bránit stavbě na pozemku žalobce, kromě případných změn na komunikaci v ul. Vrchlického, které souvisejí s posunutím vjezdu do garáží. Bez ohledu na zde uvedené pak uzavřel, že z podmínky č. 18 územního rozhodnutí vyplývá, že stavba bude věcně a časově koordinována se stavbami, které stavebníkovi sdělí odbor koordinace zvláštního užívání komunikací Technické správy komunikací hl. m. Prahy, případně se stavbou sítě Pragonet. V koordinačním vyjádření Technické správy komunikací hl. m. Prahy ze dne 15. 3. 2012, zn. 294/12/2600/Von, je spolu s dalšími stavbami předepsána i koordinace se stavbou Multifunkčního objektu Hellboy, a stavební úřad v podmínce č. 5 pro provedení stavby v napadeném rozhodnutí stanovil, že stavba bude dále koordinována mj. se stavbami sdělenými oddělením koordinace zvláštního užívání komunikací Technické správy komunikací před započítáním stavby.

K další námitce žalovaný uvedl, že podkladem pro vydání územního rozhodnutí bylo rozhodnutí odboru dopravy MHMP o připojení stavby na komunikaci ze dne 17. 9. 2007, kdy ve výroku územního rozhodnutí je ve druhé větě podmínky č. 7 stanoveno, že vjezd do domu (zásobování a vjezd/výjezd do podzemních garáží) bude z ulice Vrchlického (proti pozemku č. parc. 814) na úrovni 1.NP. Z odůvodnění stavebního povolení vyplývá, že ke stavebnímu řízení bylo předloženo další rozhodnutí odboru dopravních agend (dříve odbor dopravy) MHMP o připojení stavby na komunikaci ze dne 6. 8. 2014. Porovnáním této situace se situací, která byla ověřena k územnímu rozhodnutí, je zřejmé, že nyní navrhovaný vjezd/výjezd do garáží objektu je oproti projednání v územním řízení posunut směrem západním. Délku posunu nelze jednoznačně stanovit, neboť umístění vjezdu/výjezdu do garáží není na situaci k územnímu rozhodnutí kótováno. Žalovaný uvedl, že to, zda může mít posun vjezdu/výjezdu do garáží vliv na již schválené rozhodnutí o připojení na komunikaci

pro objekt Hellboy, je v kompetenci příslušného silničního úřadu. Závazné stanovisko odboru dopravy MHMP ze dne 28. 2. 2012 k projektové dokumentaci předmětné stavby pak potvrdilo Ministerstvo dopravy dopisem ze dne 26. 3. 2015 zn. 54/2015-120-STSP/3. V případě požadavku na přezkoumání „stanoviska“ ze dne 6. 8. 2014 v režimu dle § 149 správního řádu žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu, že se v daném případě nejedná ani o závazné stanovisko ve smyslu stavebního zákona, ani o stanovisko či vyjádření ve smyslu § 156 správního řádu, ale o rozhodnutí správního orgánu, byl tento požadavek žalobce mimo rámec zákona.

Žalovaný dále konstatoval, že stavebníkem předložená projektová dokumentace ke stavebnímu řízení se zásahem do pozemku žalobce neuvažuje s tím, že úprava chodníků v blízkosti pozemku č. parc. 775 bude provedena pouze na pozemcích stavebníka. Nadto povolení úprav chodníku není a ani nemůže být předmětem nyní napadeného stavebního povolení, které vydal obecný stavební úřad.

Konečně pak žalovaný neshledal důvodnou námitku, že nebylo dostatečně prokázáno, že realizovaná stavba splňuje potřebné požadavky kladené na realizaci stavby příslušnými předpisy. K nově dodaným podkladům v rámci odvolacího řízení žalovaný uvedl, že právo žalobce napadnout závazné stanovisko dotčeného orgánu bylo zachováno, přestože stanovisko bylo stavebníkem doplněno až v odvolacím řízení. Navíc v dané věci se nejednalo o nové skutečnosti, ale de facto bylo napraveno procesní pochybení dotčeného orgánu spočívající v absenci zákonného zmocnění pro vydání závazného stanoviska v dané věci.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě předně zpochybňuje změnu umístění vjezdu do povolované stavby. Žalobce uvádí, že rozhodnutím odboru dopravy MHMP ze dne 2. 3. 2011 mu bylo povoleno připojení zamýšlené stavby Hellboy na komunikaci Vrchlického, přičemž toto dopravní napojení muselo být koordinováno s dopravním připojením stavby stavebníka. Žalobce tedy neměl důvod, aby v rámci územního řízení napadal, že stavby nejsou z hlediska dopravního napojení koordinovány. Pokud ovšem po ukončení územního řízení, tj. až v rámci stavebního řízení, došlo ke změně dopravního napojení sousední stavby, a to rozhodnutím MHMP ze dne 6. 8. 2014, je nezbytné, aby stavební úřad ve stavebním řízení zajistil řádnou koordinaci staveb minimálně v oblasti dopravního napojení, obzvláště pokud žalobce s novým dopravním napojením stavebníka nesouhlasí, neboť se zkracuje vzdálenost navrhovaného a schváleného vjezdu do objektu Hellboy. Navíc ministerstvo dopravy se ve svém stanovisku, jímž přezkoumávalo závazné stanovisko odboru dopravy MHMP ze dne 28. 2. 2012, řádně nevypořádalo s námitkami žalobce proti dotčenému závaznému stanovisku, neboť se nezabývalo tím, že obě stavby nejsou z hlediska dopravního řešení koordinovány (pouze konstatovalo, že ke změně dopravního napojení stavby stavebníka došlo až po vydání závazného stanoviska). Žalobce argumentuje, že závazné stanovisko orgánů státní správy není rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu a na postup, který předchází jejich potvrzení či změně nadřízeným orgánem státní správy ve smyslu § 149 správního řádu, nelze aplikovat ustanovení § 94 a násl. správního řádu, tedy zejména ustanovení § 96 odst. 2 správního řádu, dle kterého „soulad rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání“. Žalovaný jako odvolací správní orgán rozhoduje dle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí odvolacího orgánu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 68/2008) a je tedy povinen náležitě zjistit skutkový a právní stav ke dni vydání jeho rozhodnutí. Za situace, kdy se stanovisko ministerstva dopravy v rozporu se zákonem věcně nevyjádřilo ke stanovisku MHMP, odboru

dopravy, jako prvostupňového orgánu státní správy, neměl žalovaný tento nezákonný postup bez dalšího akceptovat a na jeho základě rozhodnout.

Žalobce trvá na tom, že dle projektové dokumentace ke stavebnímu řízení – část dokumentace F.2 – Inženýrský objekt 10, Dopravní řešení, oddíl dokumentace Komunikace, parking a dopravní řešení, je na pozemku ve vlastnictví žalobce umístěn nový chodník a zatravnění, přičemž dle legendy se nejedná o zobrazení stávajícího stavu, ale o stav navrhovaný, tedy nový.

Žalobce dále nesouhlasí s procesním postupem žalovaného, který připustil, aby v odvolacím řízení bylo stavebníkem doloženo zcela nové stanovisko Úřadu Městské části Praha 5 ze dne 4. 5. 2015 jako dotčeného orgánu státní správy poté, co bylo zrušeno předchozí závazné stanovisko odboru ochrany životního prostředí MHMP ze dne 26. 1. 2013. Dle žalobce se jedná o postup, který je v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu. Vzhledem k tomu, že dotčené stanovisko bylo zrušeno, mělo být bez dalšího také zrušeno vydané stavební povolení v souladu s § 149 odst. 3 správního řádu a věc měla být vrácena stavebnímu úřadu k doplnění. Pokud žalovaný umožnil obměnit závazná stanoviska, opomenul fakt, že stavebník má za povinnost předložit stavebnímu úřadu bezvadná stanoviska dotčených orgánů, a těmto orgánům je povinen předložit svou dokumentaci v souladu s příslušnými předpisy. Pokud tak stavebník nečiní, čehož důsledkem je nezákonné stanovisko dotčeného orgánu státní správy (a je nerozhodné, zda tak stavebník nečiní z neznalosti nebo např. s úmyslem obcházet zákon), nejde o okolnosti, o kterých stavebník nevěděl, a nelze připustit doložení nového důkazu v rámci odvolacího řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření předně poukázal na fakt, že územní rozhodnutí na stavbu „Novostavba multifunkčního objektu Hellboy“ bylo rozhodnutím sp. zn. S-MHMP 949420/2011/SUP/Ka č. j. MHMP 1090715/2014 ze dne 28. 7. 2014 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. V současné době tedy stavba „Novostavba multifunkčního objektu Hellboy“ není umístěna a probíhá prvoinstanční územní řízení. Navíc o vydání územního rozhodnutí na stavbu „Novostavba multifunkčního objektu Hellboy“ na sousedním pozemku bylo požádáno až dne 24. 9. 2010, tedy po vydání územního rozhodnutí na stavbu „Polyfunkční dům Košíře“. Stavební úřad v době vydání územního rozhodnutí na stavbu „Polyfunkční dům Košíře“ tedy neměl žádné relevantní podklady, z nichž by vyplýval konkrétní stavební záměr tehdejšího vlastníka pozemku č. parc. 775. Do podmínek pro umístění stavby „Polyfunkční dům Košíře“ tak nebyla a ani být nemohla stanovena žádná koordinační podmínka se stavbou na pozemku č. parc. 775, který je nyní ve vlastnictví žalobce.

K námitce koordinace staveb žalovaný dále odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. K argumentaci § 96 odst. 2 správního řádu, dle kterého se soulad závazného stanoviska s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností existujících v době jeho vydání, žalovaný uvedl, že právě s odkazem na toto ustanovení Ministerstvo dopravy přezkoumalo závazné stanovisko dotčeného orgánu, které potvrdilo, neboť namítaná změna připojení nemohla být odborem dopravy MHMP posuzována, protože v době vydání závazného stanoviska neexistovala. Dále pak zopakoval, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí stavba „Novostavba multifunkčního objektu Hellboy“ nebyla umístěna.

K tvrzeným vadám procesního postupu žalovaný zdůraznil, že v daném případě právo účastníků napadnout závazné stanovisko dotčeného orgánu bylo zachováno, přestože toto stanovisko bylo stavebníkem doplněno až v odvolacím řízení. Žalovaný připomněl, že původní závazné stanovisko vydal odbor ochrany prostředí MHMP bez zákonného zmocnění. Toto pochybení by nemělo jít k tíži stavebníka, a proto při zachování zásady šetření práv nabytých v dobré víře dle § 2 odst. 3 správního řádu a postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu při přezkumu stanoviska má žalovaný za to, že šlo o postup legitimní. Navíc účastníci byli o uvedených skutečnostech v souladu se zákonem vyrozuměni a byla jim dána možnost se k doplněnému podkladu vyjádřit. Žalovaný má za to, že tento postup je rovněž v souladu se zásadou ekonomie řízení dle § 6 správního řádu. Postup, kdy by bylo rozhodnutí zrušeno pouze proto, aby správní orgán prvního stupně seznámil účastníky řízení s novým stanoviskem, když na samotném rozhodnutí ve věci to nic nezmění, by s touto zásadou v souladu nebyl.

Na základě všech shora citovaných skutečností proto žalovaný navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení tento postup akceptovali.

Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení chybně připustil předložení nového závazného stanoviska odboru ochrany životního prostředí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 4. 5. 2015.

K této námitce soud předně vyzdvihuje, že žalobce nevznáší žádné věcné argumenty proti samotnému obsahu závazného stanoviska, tedy neuvádí, jak byl dotčeným závazným stanoviskem zkrácen na svých právech.

Dále soud připomíná, že podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, což se týká nejen řízení zahajovaného z moci úřední, ale též řízení o žádosti, přičemž právě závazná stanoviska slouží k ochraně veřejných zájmů. Zároveň § 6 správního řádu zakotvuje zásadu rychlosti řízení a zásadu procesní ekonomie neboli hospodárnosti řízení. Tato zásada stanoví, že nikomu (tedy ani správnímu orgánu, ani účastníkům řízení) nemají vznikat zbytečné náklady a správní orgán by měl proto volit co nejúčinnější právní prostředky, které zároveň způsobují co nejmenší náklady (aniž by však byla zkrácena práva účastníků).

S ohledem na citovaná ustanovení a zásady správního řízení by dle soudu nebylo možné akceptovat takový postup, který by za žádných okolností neumožnil odvolacímu správnímu orgánu přihlédnout k nově předloženému závaznému stanovisku, byť lze přisvědčit žalobci, že takové (právně bezvadné) stanovisko má být předloženo již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. Zároveň ale v této věci nelze odhlédnout od skutečnosti, že požadavek na vyhotovení nového závazného stanoviska dotčeného orgánu byl vysloven ze strany nadřízeného dotčeného orgánu až ve fázi odvolacího řízení, přičemž rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým bylo předchozí závazné stanovisko zrušeno, shledalo pochybení především v tom, že závazné stanovisko vydal věcně nepřislušný správní orgán. I

proto dle soudu nebylo v zásadě nezbytné, aby žádost žalobce o vydání stavebního povolení znovu posoudil stavební úřad s přihlédnutím k obsahu nově vydaného závazného stanoviska.

Zároveň dle soudu nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalovaný učinil potřebné procesní kroky k tomu, aby účastníky řízení s novým závazným stanoviskem seznámil a vytvořil prostor pro případná vyjádření k doplněným podkladům. Městský soud vyzdvihuje, pokud v průběhu odvolacího řízení mimořádně dojde k vydání nového závazného stanoviska dotčeného orgánu, které však není důvodem, pro nějž by muselo být odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno, a kdy proti tomuto novému stanovisku je ze strany některého z účastníků uplatněna konkrétní věcná argumentace, je odvolací orgán povinen zajistit posouzení tohoto nového závazného stanoviska nadřízeným dotčeným orgánem tak, jak je uvedeno v § 149 odst. 4 správního řádu. Účelem tohoto postupu je zajištění ochrany veřejného zájmu, k jehož posouzení je oprávněn pouze příslušný nadřízený dotčený orgán. Jestliže tedy žalobce v průběhu odvolacího řízení zpochybnil nově vydané a předložené závazné stanovisko, postupoval žalovaný správně, pokud v rámci odvolacího řízení nechal toto nové stanovisko přezkoumat dle § 149 odst. 4 správního řádu. Za této situace soud neshledal v postupu žalovaného procesní pochybení, ani porušení práv náležejících žalobci. Naopak jeho práva byla zachována v totožné míře, jakoby dotčené závazné stanovisko bylo předloženo již v průběhu stavebního řízení před stavebním úřadem. Za této situace soud musí souhlasit se žalovaným, že by bylo v rozporu se zásadou ekonomie správního řízení a projevem formalismu, pokud by žalovaný nepřipustil předložení nového závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení, nýbrž pouze z důvodu zrušení jednoho ze závazných stanovisek v odvolacím řízení by zrušil vydané stavební povolení a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

Soud se dále zabýval námitkami žalobce ve věci posunu vjezdu do objektu povolované stavby a dospěl k následujícím závěrům.

Soud předně musí akceptovat tvrzení žalobce, že až do 6. 8. 2014, kdy bylo vydáno rozhodnutí o povolení připojení stavby na komunikaci, neměl důvod vůči tomuto napojení vznášet věcné námitky. Územní rozhodnutí totiž v bodě 7. výroku stanovilo pouze obecně, že „vjezd do domu (zásobování a vjezd/výjezd do podzemních garáží) bude z ulice Vrchlického (proti pozemku č. parc. 814) na úrovni 1. NP“. Teprve až rozhodnutím ze dne 6. 8. 2014 odbor dopravních agend MHMP přesně vymezil pozici plánovaného vjezdu tak, jak navrhoval stavebník v příložené dokumentaci. K tomuto procesnímu postupu soud vyzdvihuje, že by se jevilo vhodnějším, pokud by již v rámci územního řízení byl přesně vymezen budoucí vjezd do stavebního záměru stavebníka, neboť i podle § 79 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Tomu ostatně odpovídá též obsah rozhodnutí ze dne 6. 8. 2014, v němž odbor dopravních agend uvedl, že platnost daného rozhodnutí je omezena do 31. 7. 2015, pokud do té doby nebude vydáno rozhodnutí o umístění stavby. Požadavky na přístupnost stavby tedy vyhodnocují stavební úřady zejména ve fázi, kdy je stavba územním rozhodnutím, územním souhlasem či veřejnoprávní smlouvou umísťována. Zároveň však soud zdůrazňuje, že pokud byl vjezd do povolované stavby kótován až nedlouho před vydáním stavebního povolení, mohl žalobce vůči umístění vjezdu do dotčené stavby vznášet věcné námitky v rámci stavebního řízení a bylo povinností žalovaného, jakož i dalších dotčených orgánů, na tyto věcné námitky reagovat a vypořádat se s nimi.

Takto tedy bylo povinností stavebního úřadu a žalovaného reagovat na věcné námitky žalobce ve věci napojení plánované stavby na veřejnou komunikaci, a to s přihlédnutím k procesnímu a skutkovému vývoji dotčené stavební okolnosti. Zároveň tato povinnost stíhala též při přezkumu závazného stanoviska ze dne 28. 2. 2012, vůči němuž směřovala část žalobcovy odvolací argumentace, Ministerstvo dopravy jako nadřízený správní orgán odboru dopravních agend MHMP. A zde soud zdůrazňuje, že neobstojí tvrzení ministerstva dopravy, že na přezkoumání závazného stanoviska se striktně aplikuje § 96 odst. 2 správního řádu, tedy že se závazné stanovisko posoudí pouze podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání. Je totiž nezbytné odlišit, zdali dochází k přezkumu závazného stanoviska v režimu § 149 odst. 4 či § 149 odst. 5 správního řádu.

Soud nikterak nepopírá, že § 149 odst. 5 správního řádu, v tehdy platném znění, stanovil, že nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. A není sporu o tom, že podle § 96 odst. 2 správního řádu se v přezkumném řízení posuzuje soulad rozhodnutí s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Zároveň však soud zdůrazňuje, že tyto závěry nelze bez dalšího přenést též na přezkum závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení. Podle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. V případě postupu dle citovaného ustanovení (tj. přezkumu závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení) probíhá v rámci odvolacího řízení na základě § 149 odst. 4 správního řádu jakési kvasi-odvolací řízení; jedná se o paralelní přezkumnou linii právě ve vztahu k závazným stanoviskům, v rámci něhož nadřízený dotčený orgán přezkoumávané závazné stanovisko buď potvrdí nebo změní, a to (opět) formou závazného stanoviska, a teprve poté, kdy dojde k ukončení přezkumu závazného stanoviska ze strany nadřízeného dotčeného orgánu, tj. kdy je tato paralelní přezkumná linie ukončena, může být vydáno rozhodnutí v linii hlavní (tj. zde rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení). Tento proces přezkumu závazného stanoviska však nelze bez dalšího ztotožnit s přezkumným řízením dle § 94 a násl. správního řádu, neboť v rámci tohoto odvolacího řízení se budou na základě § 149 odst. 4 posuzovat i námitky uplatněné proti závaznému stanovisku z hlediska jeho zákonnosti i věcné správnosti, zatímco přezkumné řízení dle § 149 odst. 5 je vedeno výhradně posuzována jeho zákonnost. A ke stejnému závěru dospěla též odborná literatura, dle níž postup dle § 149 odst. 4 správního řádu nelze ztotožnit s řízením přezkumným (PETRMICHL, Václav. K přezkumu závazných stanovisek v odvolacím řízení správním. Právní rozhledy. 2017, č. 5, s. 157-162).

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že na přezkum závazného stanoviska dle § 149 odst. 4 správního se analogicky aplikuje § 89 odst. 2 správního řádu, včetně toho, že přezkum závazného stanoviska je v rámci odvolacího řízení determinován povahou prvoinstančního rozhodnutí a přímo iniciován odvolatelem, a jedná se tak o nedílnou součást odvolacího řízení. Nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko, tudíž musí mít na zřeteli, že k přezkumu závazného stanoviska dochází v rámci odvolacího řízení, a nejedná se tedy výhradně o přezkumné řízení. A proto také musí vycházet při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování, neboť odvolací orgán, jak vyplývá z konstantní judikatury, obecně při přezkumu prvostupňového rozhodnutí vychází z aktuálně nastalého stavu (srov. např. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126). Tento výklad pak musí být ctěn především v situacích, kdy v období mezi vydáním závazného stanoviska a jeho posouzením v rámci kvazi-odvolacího řízení vyvstanou nové, nikoli nevýznamné skutkové okolnosti. V opačném případě by dotčené osobě

(odvolateli) byla upírána možnost vznášet relevantní námitky proti nově nastalým okolnostem, přestože tyto mohou být pro posouzení stavebního záměru zásadní.

Jestliže tedy v dané věci v mezidobí od vydání závazného stanoviska odboru dopravy dne 28. 2. 2012 došlo k významným skutkovým změnám (a touto významnou změnou zajisté bylo vydání rozhodnutí o povolení připojení stavby na veřejnou komunikaci, v němž bylo prvně přesně kotováno umístění vjezdu), bylo povinností ministerstva dopravy na tyto skutkové změny i vstříc odvolacím námitkám žalobce, které směřovaly též vůči přezkoumávanému závaznému stanovisku, reagovat a náležitě je vypořádat. Pokud tak ministerstvo dopravy jako nadřízený správní orgán neučinilo, je jeho rozhodnutí o potvrzení závazného stanoviska stíženo vadou faktické nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť i obsah závazného stanoviska (jakož i rozhodnutí vydané nadřízeným orgánem při jeho posouzení) by měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.

I přes výše uvedené však soud neshledal za nezbytné přistoupit k derogaci napadeného rozhodnutí žalovaného, a to z následujících důvodů.

Soud uznává závěry dřívější judikatury (viz za všechny rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011-69), že nevypořádá-li se nadřízený orgán, jemuž bylo podle § 149 odst. 4 správního řádu předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkami odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní: k tomu není odborně způsobilý. Dotčené orgány státní správy se totiž v závazných stanoviscích vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže stavební úřad (ani jemu nadřízený orgán) posoudit sám. Odvolací správní orgán pouze musí ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Správní orgán, který řízení vede, je tak oprávněn (a povinen) zabývat se zejména úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i úkonu správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska dle § 149 odst. 4 správního řádu. Není-li závazné stanovisko v tomto ohledu v souladu s právními předpisy, nelze je bez dalšího použít ať už k vyhovění či zamítnutí žádosti. V opačném případě se odvolací správní orgán vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil.

Zároveň však soud připomíná, že je především povinností stavebního úřadu či jemu nadřízenému orgánu zabývat se předestřenými (odvolacími) námitkami a s nimi se vypořádat, protože vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezbavuje stavební úřad jeho základní povinnosti učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit, role stavebního úřadu (či nadřízeného orgánu) se však nevyčerpává tím, že pouze shromažďuje a reprodukuje odborné podklady, nýbrž je k námitkám hodnotí a z jejich hodnocení posléze ve svém finálním rozhodnutí vychází (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009). Zásadní je ale skutečnost, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a „přezkumné“ stanovisko orgánu nadřízeného dotčeného orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání.

V uvedeném smyslu dle soudu žalovaný i stavební úřad postupovali, neboť řádně reagovali na námitky předestřené žalobcem, a to jak ve věci připojení stavby na veřejnou komunikaci, tak i ve věci koordinace tohoto napojení s napojením stavebního záměru žalobce.

Zde správně vyzdvihli, že rozhodnutí o připojení posuzované stavby i rozhodnutí o připojení objektu Hellboy ke komunikaci vydal tentýž správní orgán. A pokud tento správní orgán (odbor dopravy, později odbor dopravních agend) vydal též závazné stanovisko, nebyl důvod pochybovat o vzájemném souladu jím vydaných správních aktů. Stejně tak nebyl důvod, aby správní orgány pochybovaly o vzájemné nekompatibilitě obou napojení. Pro posouzení věci pak bylo i z pohledu soudu zásadní, že umístění vjezdu nebylo v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby. Proto stavební úřad i žalovaný mohli shledat námitky žalobce nedůvodnými a takto se s nimi věcně vypořádat. Zde soud také uvádí, že ve věci posunu vjezdu do posuzované stavby žalovaný nehodnotil natolik odborné otázky, že by nemohl k vyřčeným závěrům dospět i přesto, že Ministerstvo dopravy při přezkumu závazného stanoviska pochybilo, když argumentaci žalobce věcně nepřezkoumalo. Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že v době rozhodování žalovaného i stavebního úřadu bylo dříve vydané územní rozhodnutí pro objekt Hellboy zrušeno, takže v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo žádné územní rozhodnutí či stavební povolení pro stavbu na sousedním pozemku, ke kterému by měl žalovaný přihlédnout. Jak tedy podotkl žalovaný, koordinace obou staveb tedy nebyla možná ani důvodná.

Zároveň soud musí z věcného hlediska poznamenat, že neshledal, že by při konkrétním určení místa umístění vjezdu z povolované stavby na komunikaci, bylo v neakceptovatelné míře zasaženo do zájmů žalobce. Soud opakuje, že přesné umístění vjezdu do stavby respektovalo výrok územního rozhodnutí, přičemž posun vjezdu blíže k pozemku žalobce jej v budoucím užívání tohoto pozemku nemůže jakkoli limitovat. Z katastrálních map, jakož i další stavební dokumentace obsažené ve správním spise, se podává, že vzdálenost mezi vjezdem do povolované stavby a pozemkem ve vlastnictví žalobce zůstává nadále nikoli nepatrná. I z tohoto důvodu tedy neshledal důvod pro derogaci napadených rozhodnutí.

Konečně pak soud uvádí, že pro vyřčené závěry jej vedl též princip racionality rozhodování, neboť po případné derogaci napadeného rozhodnutí by žalovaný, jakož i Ministerstvo dopravy, postupovaly shodně jako v nyní rozporovaném řízení. Zatímco totiž v době rozhodování nynější věci nebyl shora uvedený postup Ministerstva dopravy (a potažmo žalovaného) v souladu s tehdy platnou právní úpravou, při novém projednání věci by správní orgány musely postupovat dle nyní platné legislativy, která de facto uvedený postup aprobovala jako správný. Zákonem č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, totiž došlo k významné změně stavebního zákona, do kterého byl nově včleněn § 4 odst. 9, dle něhož nezákonné závazné stanovisko dotčeného orgánu, vydané pro účely řízení podle tohoto zákona, lze zrušit nebo změnit správním orgánem nadřízeným dotčenému orgánu pouze v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Na postup nadřízeného správního orgánu se přiměřeně použijí ustanovení o přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu, včetně lhůt podle § 96, s tím, že lhůta jednoho roku se počítá ode dne vydání závazného stanoviska dotčeného orgánu. Touto novelizací stavebního zákona tedy zákonodárce jednoznačně vyřešil shora nastíněnou problematiku, a to tak, že i při postupu dle dřívějšího § 149 odst. 4 (nyní odst. 5 – v uvedeném zákonodárce zjevně chyboval v § 4 odst. 9 stavebního zákona, neboť nesprávně odkazuje na dřívější označení předmětného ustanovení – pozn. soudu) správního řádu bude striktně postupováno dle ustanovení vztahujících se k přezkumnému řízení. Proto za situace, kdy by soud uznal dřívější pochybení žalovaného a Ministerstva dopravy, by při novém projednání věci tyto správní orgány stejně postupovaly naprosto totožně, a to s odkazem na současnou právní úpravu. A proto by i dle soudu bylo

případné zrušení napadeného rozhodnutí pouze formálním úkonem, který by však ani žalobci nemohl přinést chtěný výsledek.

Soud tedy ve vztahu k těmto námitkám uzavírá, že ačkoli lze přisvědčit žalobci, že Ministerstvo dopravy v rámci přezkumu závazného stanoviska odboru dopravy MHMP pochybilo, a pochybil také žalovaný, pokud uvedený přezkum závazného stanoviska akceptoval, tak se nejednalo o pochybení takové intenzity, kvůli němuž by bylo nezbytné přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí. K tomuto závěru soud dospěl především s ohledem na skutečnost, že správní orgány se s uvedenými námitkami žalobce zabývaly a ve svých rozhodnutích je vypořádaly, přičemž ani dle soudu nemohly být tyto námitky z věcného hlediska úspěšnými. Navíc by i při derogaci napadeného rozhodnutí byl postup správních orgánů totožný, protože by se derogace napadených rozhodnutí nejevila účelnou.

Konečně pak soud musí odmítnout námitky žalobce, že dle projektové dokumentace je na pozemku ve vlastnictví žalobce, aniž by k tomu dal souhlas, umístěn nový chodník a nová zeleň.

Soud zjistil z předložené projektové dokumentace, že v dotčené části tato projektová dokumentace skutečně zasahuje též do pozemku, který je ve vlastnictví žalobce. Zároveň je však nezbytné přihlídnout ke skutečnosti, že v této části není umístěována dotčená stavba (ta je striktně umístěna pouze na pozemcích ve vlastnictví stavebníka), nýbrž dle projektové dokumentace se zde bude nacházet pouze asfaltový beton chodníku a zatravnění a ohumusování, a to v místech, kde se i v současné době nachází veřejně přístupný chodník a plocha zeleně. Za této situace soud musí konstatovat, že nedochází k jakékoli změně na předmětném pozemku, natož pak změně, která by v negativní míře ovlivnila vlastnické právo žalobce. Naopak z obsahu správního spisu vyplývá, že se zásahem do uvedeného pozemku stavebník zjevně neuvažuje, kdy i žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že úprava chodníků v blízkosti pozemku žalobce bude provedena pouze na pozemku ve vlastnictví stavebníka. A jak správně též připomněl žalovaný, napadené povolení úprav chodníků nemohlo být již s ohledem na § 15 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 16 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, předmětem napadeného stavebního povolení, neboť jej nevydal speciální stavební úřad. Soud proto uvedenou námitku neshledal důvodnou.

V. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro přiznání práva na jejich náhradu. Podle ustanovení § 60 odstavec 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit jejich právo v probíhajícím řízení. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. 4. 2019

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu